

КАРТИНА ТРЕТА¹

(Въ Браила. Сцената е раздѣлена на две части. Кжца и градина. Отъ лѣво е спалнята на богаташа Минковъ и работната му, въ дѣсно градината. Сцената се върти ту на лѣво, ту на дѣсно. Въ градината, подъ прозореца, четирима души шушукатъ. Двама отъ тѣхъ помагатъ на непознатия да прехвърли отворения прозорець. Духа вѣтъръ и развѣва пердетата. Облаци ту закриватъ, ту откриватъ месечината. Непознатия прекосява приемната, отваря вратата на спалнята, Свѣтлината на месеца освѣтява лицето на спящия богаташъ, Въ мрачевината блѣсва кама, която се надвесва надъ леглото. Чува се шепотъ).

Непознатиятъ. Млъкъ! Или живота ти отива!

Минковъ (смъртно изплашенъ). Кой... си? Кой... си... ти...

Непознатиятъ. Млъкъ! Закланъ си като пиле, ако викнешъ или иръднешъ! Така. Ха, сега ставай и ме заведи при касата съ паритѣ...

(Двамата отиватъ въ работната, непознатиятъ затваря грижливо вратата задъ себе си).

Минковъ (разтреперанъ). Малко водица... Нека сръбна само... малко водица! Засъхна ми... гърлото...

Непознатиятъ. Не хитрувай! Има време и за вода! После. Ха сега по-скоро!

Минковъ. Нѣма... нѣма... ключоветѣ...

Непознатиятъ. Ще ги намѣришъ! Веднага!

(Двамата се връщатъ къмъ спалнята, Минковъ дири подъ възглавницата си).

Жена му (отъ съседното легло, сънливо). Кой е? Кжде ходишъ, Иване...

(Непознатиятъ се отдръпва въ тъмния жгълъ).

Минковъ. Ще затворя прозореца отгаткъ, че май ще вали... дѣждъ...

(Двамата мълчатъ и чакатъ; гласътъ на жената не се обажда вече, отново отиватъ въ другата стая).

Минковъ (опитва се да отключи). Охъ, не мога... ржката ми трепери...

(Хъшоветѣ подъ прозореца, нѣма сцена, единъ се качва на гърба на другия и наднича, третиятъ се опитва самъ да се дигне).

Троянчето. Май вѣтърътъ ще духа въ тая каса!

Иванъ Дългиятъ. Що не идешъ да я почукашъ? Ако е зрѣла, нѣма да кѣнти!

Дишката. Мълчете, ще ни чуе нѣкой!